

Diari de Girona

FUNDAT EL 1889

EDITA DIARI DE GIRONA, S.A.

DdG

CONSELLER DELEGAT: José Manuel Vaquero
 DIRECTOR GENERAL: J.L. Rodríguez Artime
 DIRECTOR GENERAL DE GESTIÓ: José Manuel Atiénzar
 SUBDIRECTOR GENERAL DE GESTIÓ: Francisco J. Guixà

EDITORIAL

PRIVATITZAR LA SEGURETAT CIUTADANA

La possibilitat que un vigilant de seguretat pugui realitzar funcions policials, identificant o detenint a la via pública, ha obert un intens debat. Estan en joc les llibertats individuals de les persones.

La nova Llei de seguretat privada inicia ara el seu tràmit parlamentari després de ser aprovada la setmana passada a la comissió d'Interior del Congrés. El PP disposa d'una sòlida majoria a les dues cambres per augurar que la normativa que amplia l'estatus i les competències dels vigilants privats, excepte petits retocs, serà aprovada. A banda de la seva majoria, també ha comptat amb els vots a favor de CiU i PNB. El salt més qualitatiu que introdueix el text legal és la presència de guàrdies privats al carrer. Fins avui, la seva actuació se circumscriu a l'interior dels edificis que custodien. Una autorització de la Delegació del Govern els permetrà ara patricular, amb el rang d'«agent de l'autoritat», a les vies públiques. La mesura ha aixecat el lògic optimisme de les empreses de seguretat privada i les grans àrees comercials, que guanyaran autonomia i capacitat de gestió per prevenir amb més eficàcia els delictes en les seves zones d'influència. Per contra, també ha despertat la previsible indignació dels sindicats, que veuen els policies locals en seriós risc de ser reemplaçats per vigilants, atès que la seva contractació suposarà un substancial estalvi de despeses de personal en els ajuntaments. També els juristes han expressat els seus dubtes sobre l'abast d'unes lleis que «restringeixen les llibertats i afecten el dret a la defensa». Cal anar amb molt de compte. Com reflexionava el president de l'Audiència de Girona, Fernando Lacaba, en un article publicat al nostre diari, «estem jugant amb drets individuals i en aquesta matèria no s'hi val tot (...) Guàrdies Civils i policies se sotmeten a un sever procés d'oposició i a una formació exigent i completa que dura anys. Per contra, un vigilant de seguretat es pot formar en uns pocs mesos». La privatització de la seguretat ciutadana obre un debat de gran abast sobre qui i com ha de controlar la policia, una parcel·la que sempre ha estat sota l'esfera pública.

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical). Seccions: Jesús Badenes (Girona), Oriol Puig (Economia), Jordi Roura (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Adrià Boix (Disseny). Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo.

Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. Distribució: Grup Logístic Vilarroya, S.L. Tel. 972 40 06 30. Dipòsit legal: GE-2-1958. Any XLIV. ISSN 2254-5069.

Opinió

Joaquim Ferrer

LA MANCOMUNITAT

Des del 1714 en què ens foren prohibides les nostres lleis i institucions, cada generació posterior ha intentat recuperar el que aleshores es va perdre. La generació de 1760 ho intentà demanant a Carles III el retorn de les lleis i les institucions catalanes, s'intentà el 1789 amb una clara revolució a Barcelona, s'intentà durant la Guerra del Francès (1808-1812), s'intentà amb la Renaixença cultural des de mitjan segle XIX, onada que posteriorment fou política i ho intentà la generació que aconseguí la Mancomunitat de Catalunya el 1914, institució que aplegava les quatre diputacions del Principat.

Ara s'ha iniciat precisament la commemoració del centenari de la Mancomunitat de Catalunya (1914-1925), que fou presidida en el primer període per Prat de la Riba, qui en ser elegit president afirmava: «Som a una girada fonamental, decisiva, de la vida catalana: la Mancomunitat clou un període i n'obre un altre. Clou el període que comença amb la caiguda de Barcelona, amb el Decret de Nova Planta, amb la supressió del Consell de Cent i de la Generalitat, i n'iniciem un altre, que és el demà, que és el pervindre, que és el desconegut, però un demà, un pervindre, un desconegut que la consciència del nostre dret i de la nostra força, i la direcció de les corrents universals que no són encara el demà, però van creant-lo, ens asseguruen que serà triomfal per Catalunya i d'estreta germanor amb els altres pobles hispànics». Així doncs, la Mancomunitat arrencà amb la confiança i l'impuls generals a Catalunya. El seu balanç és extraordinari. Encara que es movia en uns límits que imposaven, com sempre, els governs de Madrid, aviat excel·lí en la seva acció en l'ensenyament, en les obres públiques, en l'assessorament a l'agricultura, en la cultura i en la voluntat d'aconseguir un Estatut d'Autonomia. El 1923 la Mancomunitat publicà un balanç del seu treball que porta el títol *L'obra realitzada*; en el pròleg s'hi llegeix: «L'obra és modesta, si es té en compte les necessitats i aspiracions de Catalunya; és gran, si es pensa en els mitjans pobres que la llei ens deixa i en el caràcter efímer de les facultats de la mancomunitat i en la seva naturalesa d'institució incompleta i passatgera, destinada a ésser la transició entre el vell règim, durament centralitzador i uniforme, i aquell a què aspirem en el qual puguem regir amb plena autoritat la vida catalana».

Tots els testimonis de l'època, des de Claudi Ametlla a Amadeu Hurtado, fan un balanç positiu del treball de la Mancomunitat. Tota la seva acció traspuja catalanitat i modernitat, però això no ens estalvià que la dictadura de Primo de Rivera l'eliminés. La lliçó de la Mancomunitat és la d'un servei impecable de modernització que topà altra vegada amb l'immobilisme i la incomprensió.

AMB LA V DE BERGÉ

"Girona ha posat 1.750 multes en un any per entrar en cotxe al Barri Vell"

Josep Quintanas Bosch

UNITS CONTRA EUROPA

Contra Europa, per fi, s'ha aconseguit la unitat espanyola! Tots ben units per combatre, no la misèria a què ens condemna, sinó la gosadia europea d'obrir un expedient a diversos clubs de futbol – Barça, Madrid, Bilbao, Osasuna i tres valencians – i Administracions per haver-los ajudat trencant les lleis de la competència i adulterant, consegüentment, la igualtat d'oportunitats dels participants en competicions espanyoles i internacionals en què intervenen aquests clubs.

No deixa de ser bonic que el comissari europeu – Joaquín Almunia – sigui soci del Bilbao, un dels clubs expedientats. També fan goig la identificació dels interessos privats dels clubs amb la "marca Espanya", com proclama el govern, i la resurrecció del vell discurs franquista de l'enveja que ens té Europa per ser tan trempats. L'expedient, però, no entra en el repartiment – o apropiació, trieu – dels drets televisius en benefici de Barça i Madrid. Sols parla d'ajuts directes o encoberts d'Estat, Generalitat Valenciana i Comunitat de Madrid, la punta de l'iceberg, i parlem de centenars de milions.

Per reblar el clau, la colla d'assessors que ha reunit Mas per ser independents ha assenyalat que el Barça, essent Catalunya un Estat, podria continuar sense cap dificultat jugant a la lliga espanyola. Com les relacions amb Espanya serien fraternals i intenses, Barça i Madrid continuarien jugant sis o vuit partits anuals i, així, canviant-ho tot, l'essencial no canviaria: Barça i Madrid jugant a futbol i representant les essències pàtries.

No crec que ni així hi arribessin a temps. La lliga ja no té emoció ni interès. Tot està fet i cantat. A diferència de l'anglesa, per exemple, ni hi ha capitals estrangers, ni hi ha competència i han aconseguit arruïnar quasi tots els clubs. I els que no, sols cal una transició nacional per acabar-los d'ensorrar.

ADAPTAT A LA PROTECCIÓ DE DADDES PER CONVERSIA

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1, PARÀGRAF SEGON DE LA LPI. Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.